

Sociale oprør, modstandskampe og alternativer

De senere år har været præget af bølger af politiske og sociale mobiliseringer, der har fået forskellige skæbner. I Mahgreb-landene og i Mellemøsten, er bølgerne fra det arabiske forår, hvis de ikke løb ud i sandet, blevet mødt af en kombination af reaktionære kræfter... I Latinamerika er vi til begyndelsen på en ny fase efter det venezuelanske PSUV's nederlag i valgene. I Europa, efter Tsipras kapitulation, fulgte Syriza ikke op på dynamikken fra valget eller fra det massive OXI ved afstemningen i juli 2015.

I 2008 startede Lehman Brothers krakket i USA en international finanskrisen, der udløste mange andre kriser, især den særlige gældskrise i Europa. Den udløste nye sociale angreb oven i de angreb, der siden 1990'erne har været forårsaget af den politiske, økonomiske og sociale reorganisering der fulgte efter 1989, og den nye fase af kapitalistisk globalisering.

Målet med denne tekst er at give en kortfattet analyse af sociale ændringer, der er på vej i denne sammenhæng, og også af omfang og erfaringer fra de udbyttedes og undertrykte kampe, og udviklingerne i sociale fagforeningsmæssige og politiske modstandskampe, og kampe mod kapitalistiske angreb.

Spørgsmålet vi er stillet overfor, er styrkeforholdenes virkelighed mellem klasserne internationalt set. Dette betyder at vi skal analysere:

- den sociale virkelighed for arbejderklassen og andre udbyttede klasser, som har oplevet mange ændringer i løbet af de sidste 30 år, med globalisering og global reintegration af Rusland og Kina i et verdensomspændende kapitalistisk økonomisk system.
- den overordnede, organiserede styrke af arbejderbevægelsen og de sociale bevægelser, der bekæmper udbytning og undertrykkelse, som har gennemgået mange omvæltninger på forskellige niveauer. USSRs forsvinden og afslutningen på den kinesisk/sovjetiske konkurrence om at dominere de anti-imperialistiske bevægelser har i stor stil ændret den politiske geografi, i det vi plejede at kalde "Verdensrevolutionens tre sektorer". Men hvordan er så nu de reelle styrker i de kæmpende bevægelser, der organiserer de udnyttede og undertrykte i disse sektorer?
- I to årtier har vi oplevet nye radikaliseringsområder, særligt blandt yngre generationer. Selvom bevægelsen for global retfærdighed er svagere nu, end ved århundredets begyndelse, er spørgsmålet om social retfærdighed, behovet for at bekæmpe bankernes, de store internationale korporationers og institutioners magt, ikke desto mindre en stærk ledetråd for radikaliseringen. Der er en klar forbindelse mellem social retfærdighed, fair arbejdsvilkår i fabrikkerne, bønderes ret til at dyrke deres marker, og miljømæssige spørgsmål. Når det kommer til klimaforandringer og nyttesløse projekter, kan vi også se ønsket om at udøve demokratisk kontrol over store beslutninger i modsætning til et magtsystem med en masse ukontrollerede professionelle politikere. Det frihedselskende ønske om at leve uden vold og påtvungne urimelige love er også en stærk motivator i

LGBT+ og kvinders mobiliseringer. Vi ser også den nye Informations- og Kommunikationsteknologis (IKT) magt, især i de sociale netværk som organisatorer af demonstrationer og som adgang til informationer og til mobiliseringer i alle egne af verden.

- Evnen til, udover behovene for demokrati og social retfærdighed, også at give politisk sammenhæng til deres kampe, til at integrere dem i en global kamp mod systemet, i en situation hvor der ikke længere eksisterer en "international arbejderbevægelse". Afvisningen af konsekvenserne af den kapitalistiske politik, skaber ikke automatisk en antikapitalistisk bevidsthed. Arbejderens sociale identitet bliver heller ikke af sig selv til klassebevidsthed. Hvor stor er evnen til at inkludere disse kampe i et strategisk politisk program for en radikal udfordring til det kapitalistiske samfund, de undertrykker det har skabt eller restruktureret. Set i denne sammenhæng, hvilken vurdering kan vi give af den globale retfærdighedsbevægelse og forskellige internationale netværk, der har forsøgt, i den ene eller den anden sektor, at koordinere kampe? Og til sidst: Hvad er styrken og retningen i de politiske strømninger i disse modstandsbevægelser, hvad enten de definerer sig selv som demokratiske, antikapitalistiske eller revolutionære, på det nationale, regionale og internationale niveau.

I. Nogle analytiske elementer

1 / Hvad er udviklingen i arbejderklassens og de udbyttedes situation på verdensplan?

Adskillige vigtige begivenheder skal bemærkes. Globalisering har accelereret industriel og økonomisk vækst i et antal lande (BRIK, Tyrkiet, Mexico ...), et fænomen, der logisk set bør fortsætte og udvikle sig.

Det fører til to vigtige fænomener i de såkaldte "fremvoksende" lande: Koncentration i byer, antallet af lønarbejdere vokser hurtigere end befolkningstilvæksten (75 % vækst mellem 1992 og 2012 mod en generel befolkningstilvækst på 30 %). Indlysende nok, svarer dette til fremkomsten af nye centre for økonomisk udvikling. Et andet betydningsfuldt kendetegn er, at servicesektoren vokser hurtigere end fremstillingsindustrien, sammen med proletariseringen af lønarbejde, der tidligere blev set som "professioner", som fx lærergerning og sundhedsarbejde, med den virkning, at disse grupper i stigende grad er villige til at deltage i arbejdskampe, for at forsvare sig mod tempoopskruning, lønstop, privatisering og andre angreb.

Men vi må altid tage i betragtning, at i en større sammenhæng, er det store flertal af arbejdsstyrken i disse lande arbejdere ansat i "prækære" stillinger, ifølge ILO's kriterier (ubetalte arbejde i familien, selvstændige kontraktarbejdere) og deres andel har været voksende siden 2008, en trend der virker i modsat retning. På samme måde forventer ILO en stadig vækst i ledigheden i de kommende fem år i Asien, Afrika og Latinamerika, en tendens, der har kunnet ses siden 2008. Konsekvensen er indlysende: voksende urbanisering, landbefolkningen bliver en minoritet, med en samtidig ødelæggelse af social sammenhæng, hvad der klart medfører en ødelæggelse af levevilkårene, også selv om bønderes solidariske netværk fortsat eksisterer.

Så vi ser en numerisk voksende arbejderklasse, men med forskellige overordnede kendetegn, formet af den overordnede udvikling af samfundene, hvor udviklingen sker.

I de "gamle industrialiserede lande" er proletariatets udvikling generelt set gået hånd i hånd med faglige og politiske kampe mod borgerskabet i en national ramme, og den har, uanset voldsomheden i klassekampene i det tyvende århundrede, for at opnå sociale rettigheder på nationalstats-niveau, udkrystalliseret magtforholdene mellem klasserne. Anerkendelsen af arbejderklassens kollektive rettigheder omhandlede ikke kun beskæftigelsesforhold på virksomhedsniveau, men også kollektive samfundsmæssige rettigheder som en del af civilsamfundet; borgerskabet anerkendte, at en del af den kapitalistiske profit skulle bruges til at finansiere et bidragssystem og et system med omfordeling af skatter, som de fleste industrilande blev bygget på i det tyvende århundrede. Derfor så an sociale kompromisser og udviklingen af "velfærdsstaten", der hvilede på den ideologiske arv fra positivismen og den sociale Kristendom. Disse ideologier og kompromisser var den nødvendige modgift mod den betydelige udvikling af marxistiske og socialistiske strømninger. Alt dette er ikke længere nødvendigt, og den industrielle udvikling i de nye vækstlande sker i en hel anden sammenhæng. For eksempel flytter automobilproduktionen "mod øst". Bortset fra Mexico, Brasilien og Argentina, sker den største udvikling i Østeuropa, Tyrkiet, Iran, Indien og Kina. Her er produktionslinjerne og kvalifikationerne de samme som i de gamle industrialiserede lande, men sociale rettigheder og arbejdsmarkedslovgivning er overhovedet ikke de samme. Man ser samme mønstre i mange andre industrielle sektorer. I de nye områder af industriel udvikling, har sidste århundredes sociale kompromisser ikke længere nogen magt. I de gamle industrielle lande har neoliberale nedskæringspolitikker allerede over en bred kam udfordret disse kompromisser. Vi kan endvidere se halvvejs slavelignende forhold, særligt for immigrantarbejdere, og hemmelige fabrikker, uden for enhver lovgivning.

2 / Udviklingen af en verdensomspændende udbytningsrate

De seneste års økonomiske forandringer har haft forskellige konsekvenser. Ikke blot er lønningerne stagneret i de gamle industrialiserede lande, i de seneste år har vi også set en stigning i produktiviteten på bekostning af lønninger, som understreger den trend vi har set siden 1980'ernes tab på lønningslisten til fordel for kapitalen. Samtidig har stigningen i antallet af usikre kontrakter og bevægelserne i retning af nye, mere restriktive, arbejdsmarkedslove været et nøgleelement i produktivetsgevinsterne i de gamle industrialiserede lande (nul-timers kontrakter i Britannien, den italienske arbejdslov, mini-jobs i Tyskland...). På trods af det pludselige brud i produktionen i 2008, har arbejdere opnået reelle lønstigninger i de fleste nye produktionsområder, særligt i Kina. Selvom der har været tale om økonomiske strejker der er foregået fra arbejdsplads til arbejdsplads eller fra firma til firma, så har de haft en håndgribelig effekt.

Så der eksisterer stadig elementer af sociale spændinger på arbejdsmarkedet, både i vækstlandene og i de gamle økonomier, enten gennem øget tryk fra arbejdsløshed, eller gennem gradvise forringelser af arbejdsbetingelserne og de sociale sikkerhedssystemer. Næsten halvdelen

af verdens arbejdere lever uden lønarbejde, i ekstrem usikkerhed. Og tendensen peger mod spredningen af midlertidige kontrakter og lovgivning der mindsker beskyttelsen mod hjemsendelser. Disse udviklinger øger kapitalisternes fleksibilitet og evnen til at ændre det maksimale timetal og antallet af ansatte, så det modsvarer de daglige behov. Dette sker sammen med logistiske organiseringer af produktionskæden og distributionen, der reducerer omkostningerne så meget som muligt, ved at benytte sig af myriader af underleverandører.

Gældskrisen har igennem det seneste årti rykket sig fra det globale syd til de avancerede kapitalistiske lande: Gælden i husholdningerne i mange lande (USA, Indien,...), statsgældskrisen i Europa. Disse kriser accelerer angrebene, usikkerheden og situationer med social nød, og de skærper også behovet for en revision af gælden under befolkningens kontrol, for at blokere disse politikker.

Alle disse forandringer svækker evnen til varig kollektiv organisering og strukturering af kollektiv modstand inden for de enkelte virksomheder. De stimulerer samtidig behovet for modstand udviklingen af lokale sociale organiseringer, der er i stand til at organisere særligt løstansatte eller isolerede arbejdere.

3 / Hvad er konsekvenserne af den mærkbare stigning i migrationen?

Der er betydelige befolkningsforskydninger i adskillige regioner i verden: 250 millioner internationale migranter, 750 millioner interne migranter (internt fordrevne mennesker...). Disse bevægelser skyldes ofte strukturelle økonomiske ændringer med betydelige regionale forskelle: Fx tiltrækker Sydafrika og Angola immigranter fra nabolandene, lige som Argentina og Venezuela gør det i Latinamerika, Australien og Japan i Øst- og Sydøstasien. Golfstaterne tiltrækker et stort antal immigranter fra Afrikas Horn, Tyrkiet, det indiske subkontinent og Philippinerne. I sidstnævnte land lever og arbejder næsten 20 % af den arbejdende befolkning i udlandet, 50 % i Mellemøsten, hovedsageligt kvinderne. To tredjedele af den internationale immigration sker mellem lande på samme udviklingstrin og en tredjedel vender sig mod USA (Mexico) og Europa, for det meste fra dets tidligere kolonier. Men oven i disse fænomener finder vi også permanente forflytninger på grund af krige, især fra Syrien, Irak, Eritrea og Afghanistan, og nu også på grund af klimaforandringer.

Den voksende migration er indlysende et vigtigt politisk spørgsmål og et vedvarende socialt fænomen. Selvom det er klart, at industrialiserede lande er fuldt ud i stand til at tage mod migranter, der ønsker at tage dertil, er disse migranter blevet målet for xenofobiske kampagner i mange lande, inklusiv USA, Australien, Europa og Sydafrika. Arbejderbevægelsens dobbelte udfordring er, både at bekæmpe fremmedangsten og støtte organiseringen af disse migranter, der styrker arbejderklassen i mange gamle lande. Nogle Golfstater og selv Israel har i stor stil reduceret brugen af migrantarbejdere til halvvejs slavelignende tilstande for at udvikle deres industrielle aktiviteter.

4 / Miljøkrisens virkninger

Vi står overfor miljøkatastrofer i et omfang uden fortilfælde, med menneskabte klimaforandringer som det mest iøjnefaldende træk. Ørkenspredning, forsøltning og oversvømmelser gør store områder af planeten uegnede til menneskelig beboelse eller til dyrkning af fødevarer.

Klimakaoset skaber ekstreme vejsituationer, hvor tab af liv og ødelæggelse af beboelser og infrastruktur har bragt død, sygdom og yderligere fattigdom til millioner.

Mange steder i verden, har der i de sidste årtier været folkelige bevægelser, fremprovokeret af klimaforandringerne og af andre facetter af miljøkatastroferne. Disse vil få stigende betydning, og de vil omfatte folk, der er blandt jordens fattigste.

En af effekterne ved kapitalismens projekter (mega-dæmninger, fx) og brugen af endnu mere ekstreme metoder til at udnytte fossilt brændsel på i mange dele af verden, har taget form af en ny offensiv mod hele samfund: I Philippinerne, Canada, og i Amazonas er planer om at forandre hele regioner blevet til frontalangreb på mennesker, der ofte tilhører de oprindelige indbyggere, og andre grupper, der allerede er udsatte for diskrimination. Fronter af folkelig selvorganisering og kamp mod klimakatastrofer og ødelæggende projekter opstår i disse områder.

Det generelle billede er et billede af en verden, der gennemgår massive forandringer i mange regioner, med et voksende antal lønarbejdere, der skaber betydelige sociale uroligheder. Dette sker på et tidspunkt, hvor der ikke sker en økonomiske udvikling sideløbende med at nationalstaternes udvikler strukturer og services, der er i stand til at sikre bedre levevilkår. Stik modsat faktisk, vi ser på mange måder en daglig forværring i levevilkår, der i mange områder forværres af krige og klimaforandringer. Kvinder og unge rammes hårdest af denne situation.

II. Modstand på forskellige fronter

1. Arbejderbevægelsens ujævne udvikling

Vi ser selvfølgelig en betydelig vækst i faglig aktivitet blandt de nye sektorer af lønmodtagere i lande hvor der er ekspanderende industrialisering, og en betydelig modstand mod arbejdsgiverkrav gennem strejker. Men dette sker i en generel situation, hvor sociale landvindinger, som "den gamle arbejderklasse" har gjort (især pensioner og social sikkerhed), langt fra bliver udbredt til de fremvoksende lande, men tvært imod er true i Europa og i andre industrialiserede lande, i nedskæringspolitikens navn. I Kina, hvor man har oplevet et stort antal lokale strejker i de seneste år, særligt over lønspørgsmål, har dette heller ikke ført til dannelsen af fagforeninger uafhængigt af statsapparatet.

Kvantitativt er arbejderklassen konstant voksende. Det skal bemærkes, at dens vækstcentre er skiftet til til Asien og formentlig er på vej mod Afrika. I disse områder vokser fagforeningerne i takt med arbejderklassen og skaber grundlaget for klassebevidsthed, men i al almindelighed har de faglige organisationer ikke de politiske strukturer, der udgjorde en politisk ryggrad i den europæiske

arbejderbevægelse, selv om modsigelsen i den model for ofte bestod i, at delegere "politiske" spørgsmål til politiske partier.

Stærke arbejderkampe har altid fundet sted, ikke kun i de gamle industrialiserede lande, men også i Sydafrika, Argentina, Pakistan og Tyrkiet.

Men i globaliseringens tidsalder er behovet for at fagforeninger tager bredere spørgsmål, fra racisme til boligspørgsmål, op, blevet mere åbenlyst og et udgangspunkt for radikalisering. Der er lande hvor denne styrke eksisterer, men hvor styrkeforholdet er uafklaret, der er ofte tale om lande med et lavt niveau af faglig organisering i byer, selv om de er udviklingscentre.

Selvom der har været forsøg på at organisere nogle af de mest udsatte arbejdere, som fx fastfood-ansatte i USA og i mindre grad Storbritannien, er de mest udsatte arbejdere (de yngre med en højere andel af migranter og kvinder) de dårligst organiserede.

Den aktuelle situation rejser også andre strategiske spørgsmål. Udviklingen hen mod en ny national faglig sammenslutning i Sydafrika udforsker spørgsmålet om hvorvidt "værdikæde"-organisering skal erstatte de industribaserede fagforeninger i globaliseringens tidsalder. Endvidere er spørgsmål om demokrati i fagforeningen essentielt i opbygningen af effektive organisationer.

Skabelsen af en enkelt faglig organisation, ITUC (International Trade Union Council), der samler det overvældende flertal af faglige kræfter på verdensbasis, kan ikke skjule de store uligheder særligt når det drejer sig om evnen til at forsvare arbejderne interesser og modgå kapitalisternes planer.

Svagheden i de faglige organisationer og de politiske organisationer med en marxistisk klassekampsbaggrund, der gennemfører uddannelse blandt deres medlemmer, har medført en mangel på klassebevidsthed.

Fagbevægelsen er derfor konfronteret med adskillige afgørende problemer:

- Evnen til at integrere alle de sociale spørgsmål som opstår i samfundet (racisme, homofobi og diskrimination imod kvinder, bolig- og miljødimensioner,
- At tage højde for løsarbejdets realitet i alle dets former og derfor stimulere og skabe strukturer der kan organisere dem der bliver ramt, særligt igennem strukturer der rækker ud over virksomheder, i zoner med industriel aktivitet, i nabolag og lokalsamfund.
- Den bydende nødvendighed af at koordinere denne organisering på et internationalt niveau, baseret på de virkelige netværk af produktionskæder i hvilke arbejdere konkurrerer imod hinanden.
- Evnen til, på baggrund af kampe for rettigheder, at skabe en klasseidentitet der kan give modstandskampene det nødvendige program der kan udfordre samfundets kapitalistiske strukturer og gennemføre et projekt om opgør med dette system.

2. Kampe om gæld

Igennem de seneste ti år siden begyndelsen af den finansielle krise, har gældskrisen opnået en dimension der langt overgår tidligere dimensioner: Udover den nordamerikanske sub-prime krise

og statsgælden i EU, så er befolkningerne i Indien, den spanske stat og mange europæiske lande blevet påvirket, især med de mere end ti millioner familier der er blevet smidt ud af deres hjem i de seneste år, og også, som i USA, med studiegælden.

Denne illegitime gæld har været afgørende for skabelsen af mange bevægelser og kampe for gældsrevision.

3. Unge arbejdsløses placering i samfundet

I både Afrika og Latinamerika, udgør unge, især studerende, et socialt lag, der er udsat for arbejdsløshed og kriser. Brasilianske unges oprør mod transportomkostninger, studenterstrejker i Chile og i Quebec, 15M og de forskellige Occupy-bevægelser reflekterer styrken af social mobilisering i Tunesien og Egypten, og af de mange demokratiske mobiliseringer og anti-korrupsionsmobiliseringer, der har fundet sted i mange Vestafrikanske lande.

Ungdommens styrke i alle disse mobiliseringer modsvarer omfanget af den strukturelle usikkerhed, massearbejdsløsheden som unge mennesker oplever i mange dele af verden, selv når uddannelsesniveaue stiger. Bevægelserne understreger kravene om politiske demokrati, og udfordrer de politiske systemer, der kontrolleres af kapitalisternes oligarkier. Unge mennesker har i de seneste år været de drivende kræfter i revolutionære bevægelser, og har også spillet nøgleroller i progressive politiske bevægelser, fra valget af Jeremy Corbyn i England, fremkomsten af Podemos [i den Spanske Stat] til bevægelsen bag Bernie Sanders i USA.

4. Kvinders rettigheder og massemobiliseringer mod vold, voldtægt og kvindemord

En anden vigtig faktor i de seneste måneders sociale mobiliseringer har været modstanden mod vold mod kvinder, først og fremmest kvindedrab i Indien, Tyrkiet, Argentina, Chile, Uruguay og Mexico. Efter kæmpemobiliseringerne i Indien i december 2012, har der været andre mobiliseringer i andre byer: I Madrid, 500.000 kvinder den 7. november 2015 mod stigningen i vold og drab; i Argentina, hundredtusindvis af kvinder samledes i 2015 efter at adskillige mord mærkede landet. I Mexico hvor antallet af kvindemord og -kidnapninger har nået hidtil ukendte højder har dette også fremkaldt stærke protester i regioner, der også er hårdt ramt af narkotikasmugling.

Disse mobiliseringer hænger også sammen med den høje grad af vold, som opleves i adskillige lande - vold som først og fremmest rammer kvinder - og som også rammer den sociale virkelighed: De fleste centralamerikanske lande, inklusiv Mexico og Brasilien, næsten alle lande i Afrika syd for Sahara og Sydafrika, er på et utroligt højt niveau, når man taler om drab i fredstid.

Tilsvarende har situationen været modsætningsfyldt i de seneste år, når vi taler om nøgleområder for de feministiske og LGBT kampe. Med kvinder er massivt tilstede i lønarbejderstyrken, har kvindebevægelserne udviklet sig i mange former og mobiliseringer over hele jorden, men står overfor en reaktionær offensiv i mange lande, der er knyttet til fremkomsten af neokonservative og fundamentalistiske strømninger. Denne offensiv underminerer grundlæggende rettigheder, inklusiv retten til økonomisk og social uafhængighed af men (fædre, brødre, ægtefæller), retten til

vælge sin egen påklædning og kontrollen over egen frugtbarhed, herunder retten til gratis, sikker og legal abort. I den spanske stat og i Polen har der for nyligt været massive mobiliseringer imod angreb på abortrettigheder.

5. LGBTQI kampe

I mange lande (bortset fra den muslimske verden og Afrika syd for Sahara), har LGBTQI-organiseringernes styrke muliggjort afkriminaliseringen af homoseksuelle forhold, og skabt begrænsede rettigheder for transpersoner. I denne proces er ægteskab mellem personer af samme køn blevet anerkendt mange steder, ikke bare i de velstående lande, men det accepteres også bredt i for eksempel Sydafrika og i stigende grad i Latinamerika.

Andre kampe skal stadig vindes, især fulde rettigheder for transpersoner og LGBTQI forældre.

Spørgsmålet om voldelige og homofobiske kampagner vejer tungt. De reaktionære religiøse strømningers nøglerolle i kampen mod LGBTQI bevægelserne er tydelige overalt, hvad enten disse strømninger er kristne - katolske eller protestantiske, hinduistiske eller muslimske, såvel som volden og racismen fra grupper på det yderste højre, uden forbindelse til nogen religion.

6. Organisationer mod racisme og til forsvar for indvandrere

Organiseringen af Black Lives Matters bevægelsen i USA, der særligt vender sig mod politiracisme, men som også sætter fokus på bredere problemstillinger omkring statsracisme, er den mest betydningsfulde bevægelser om racisme i USA, siden borgerrettighedsbevægelsens forsvinden. Efterhånden som de morderiske konsekvenser af grænser og immigrationspolitik bliver mere tydelige, ser vi i Europa en vækst i såvel bevægelser for praktisk solidaritet, som politiske krav, mest bemærkelsesværdigt i Grækenland, men også i Italien, Tyskland og Storbritannien.

7. Den voksende bevægelse mod global opvarmning

Fremkomsten af magtfulde bevægelser mod klimaforandringer i mange lande, kan og må spille en ledende rolle i de kommende år, når det handler om at udfordre det generelle system.

Disse forandringer er skadelige og vil skade livene for hundreder af millioner af kvinder og mænd i de kommende år. Oprindelige folk, befolkninger der lever under de mest usikre betingelser er ofte dem der rammes først, da de bliver påvirket af afskovningspolitikkerne og store kapitalistiske projekter som trænger sig ind på de områder hvor de lever. I mange regioner organiserer befolkningerne sig og søger at opbygge netværk der integrerer andre sociale organisationer.

Dette viser, at i mange regioner er spørgsmål om arbejdsløshed og arbejdsvilkår flettet sammen med andre sociale temaer af afgørende betydning, og de opfattes som sådan af de berørte befolkninger.

III / Spørgsmål om politisk forandring, kampe og antikapitalistisk strategi

Det store spørgsmål handler om hvilke frigørende perspektiver, der er i stand til at strukturere disse sociale og politiske bevægelser. Erfaringerne fra Via Campesina, fra adskillige faglige

sektorer, og fra klimasamarbejderne viser, at især blandt unge, er direkte aktioner på internationalt plan, og det at udfordre det kapitalistiske samfund, en naturlig proces. Men de fleste af de strukturer opstod ud af den voksende bølge af globaliserings-bevægelse (Social forum bevægelsen, verdens kvindemarch, Via Campesina, ATTAC, ...) oplevede et brud i deres udvikling i denne konfrontation og gik derefter ind i en krise. Situationen er endnu mere vanskelig og modsætningsfyldt for den traditionelle arbejderbevægelse, for hvilken national konsensuspolitik, eller kompromisser med nedskæringspolitikker, vejer tungt. Og selv bølgen af alternative fagforeninger i Østeuropa er løbet tør for energi i de senere år. På sammenlignelig måde blev alle eksperimenterne med store antikapitalistiske grupperinger i efterdønningerne fra de sociale fora, forstyrret, hvilket også er et forbundet til krisen i de organisationer der var involveret i dette (SWP, SSP, LCR/NPA, etc...)

Vi nødt til at forholde os til nye udfordringer i konstruktionen af en international revolutionær bevægelse, en antikapitalistisk bevægelse baseret på forsvaret for rettigheder og social retfærdighed.

Der foregår åbenlyst en ny form for kamp i mange dele af verden.

Som diskuteret ovenfor, skaber angrebene, nedskæringspolitikken og fragmenteringen af gamle strukturer der udgjorde sociale kompromisser, mere og mere kraftig social vrede. Denne vrede rettes imod de nationale og internationale institutioner, deres ledere og de partier som er ansvarlige for disse angreb. Partier som ofte har været de traditionelle støttepiller for det politiske system. Denne åger, denne erosion, rejser et strategisk spørgsmål på et internationalt niveau: det pålægger revolutionære, de strømninger i social bevægelser der kæmper imod de reaktionære politikker, ansvaret for at foreslå et politisk perspektiv der kan give en progressiv, revolutionær retning på afvisningen af systemet.

Kampen for demokrati og social retfærdighed som sådan, leder ikke automatisk til en kamp for opgør med undertrykkelsens systemer.

De seneste år har tilvejebragt et tydeligt politisk spørgsmål. Konfronteret med udfordringen af diktaturerne i Tunesien og i Mellemøsten, de progressive regimer i Centralamerika eller de sociale udbrud i kampen mod nedskæringer, har reaktionære kræfter taget en offensiv kurs overalt, særligt ved at styrke autoritære regimer som er i stand til at konfrontere disse frigørelsesbevægelser. Dette gør det nødvendigt at implementere en strategi der er i stand til både at organisere en folkelig mobilisering og konfrontere den reaktionære mod-offensiv.

I forlængelse af dette, dukker en kamp op igen blandt de folkelige klasser, en kamp mellem socialister eller klare klassekampsstrømninger og reaktionære religiøse strømninger eller fascistiske strømninger på det yderste højre. Religionens indflydelse har altid været stærk i folkelige miljøer; når by- eller landsbysamfund organiserer sig bruges religiøse referencer til at fremsætte krav om social retfærdighed mod de rige og mægtige. Det er naturligvis muligt for revolutionære, socialistiske organisationer at sameksistere med organisationer, med disse

referencer. Det problem vi møder i forskellige regioner er reaktionære religiøse strømninger og bevægelser på det yderste højre. I Europa og USA spiller disse grupper på de sædvanlige mekanismer i folkelige kredse, for at aflede den antikapitalistiske kamp (frygt for immigranter og fremmede, nationalistisk nostalgi..) plus, særligt i Europa, rablende islamofobi. I andre, traditionelle muslimske områder, har organisationer vundet afgørende indflydelse over de folkelige masser ved at aflede håbet om social retfærdighed eller kampen mod imperialistiske lande, gennem en mytologisering af de antikke islamiske tider.

Alle disse ideologier er baseret på den folkelige vrede som er fremprovokeret af krisen og/eller fjernelsen af sociale sikkerhedsnet, af offentlig velfærd, den stigende usikkerhed, de fungerer som afledning fra den anti-kapitalistiske kamp i retning af en tilbagekomst af religiøs orden, en forestillet identitet eller en nation, der åbenlyst bærer hele den færdiglavede reaktionære underkastelse til en naturlig orden, den patriarkalske familie, homofobi og kvindehad.

Denne konkurrence om den folkelige opmærksomhed gør det nødvendigt for antikapitalistiske organisationer, i de sociale og politiske bevægelser, at give nyt liv og energi til perspektivet om social lighed i et samfund fri for kapitalisme og udbytning.

På et andet niveau må vi leve op til en anden udfordring: At opbygge masseorganisationer i den sociale bevægelse, for at imødegå alle systemets angreb og aggressioner, og samtidig opbygge alle de forbindelser, der er nødvendige for at samle modstanden på alle fronter.

På det politiske område er hele spørgsmålet, hvordan vi udvikler politiske strategier som, i stedet for at være begrænsede til institutionelle perspektiver, sikrer sociale bevægelser det rum, der er nødvendigt til selvorganisering, tjener folkelige krav, og sætter erfaringerne fra den institutionelle administration til at tjener den sociale bevægelse, alt imens man direkte går mod kapitalisternes økonomiske magt. På dette punkt er de seneste erfaringer ikke positive.

Det var kun i Latinamerika, at man i dette århundredes første årti, oplevede valg af regeringer som en forlængelse af disse sociale bevægelser, men uden at det ændrede befolkningernes levevilkår på en måde, der genoplivede udsigten til social frigørelse. Dagens udviklinger af regeringerne i Brasilien, Ecuador, Bolivia og Venezuela betyder afslutningen på denne fase og et behov for at bryde med dens perspektiver baseret på, særligt, udvindingspolitikker. Fagforeninger og sociale bevægelser står nu i situationer, hvor de må modgå politikere, der ikke har holdt deres løfter.

I Maghreb (Nordafrika) muliggjorde folkelige bevægelser, baseret på ungdommen og fagforeningerne, omstyrtelsen af diktatoriske regimer. Disse bevægelser oplever nu også at de er nødt til at forsvare sig.

I Grækenland har forræderiet begået af Tsipras regering som blev bragt til magten på at afvise nedskæringspolitikken, nu overladt det til de folkelige bevægelser og det yderste venstre at opbygge et politisk alternativ. I den Spanske Stat har Podemos, der er det direkte resultat af Indignad@s mobiliseringerne, sat den sociale bevægelse i en tilsvarende situation. De strategiske

diskussioner i Podemos, båret af Anticapitalistas, for en direkte konfrontation med nedskæringspolitikken er i samklang med kravene fra den sociale bevægelse, den er vokset ud af.

Endelig står sociale bevægelser i defensive positioner, i de forskellige regioner hvor politiske ændringer er sket som følge af mobiliseringer, står sociale bevægelser overfor en defensiv situation i forhold til udviklingen af stærke modstandskampe som er et tegn på håb.

De kommende år vil handle om, ikke bare at organisere sig som passende modsvar mod de vedholdende angreb, men også om at have den politiske kapacitet til at opbygge - sideløbende med de sociale mobiliseringer - en politisk bevægelse for frigørelse; en bevægelse, der er i stand til at levere en frontal udfordring til kapitalismen.